

AFWEZIGHEID

Het is stil in huis. Anders stil. Het is een stilte die ik niet ken. Het is er een van afwezigheid. Van weggaan en niet meer terugkomen.

Geluiden die vertrouwd waren, klinken anders. De takken van de vlinderstruik die schuren tegen het keukenraam. De houten balken die kraken in mijn slaapkamer.

Het huis zwijgt en zucht. Het is alsof het even kei- en keihard geregend heeft. Alsof er een sluis is opengezet, een container met water over het huis is omgekieperd, waarna het net zo plotseling als het begon weer opgehouden is.

In de mist die overblijft, sta ik mezelf af te vragen wat er is gebeurd.

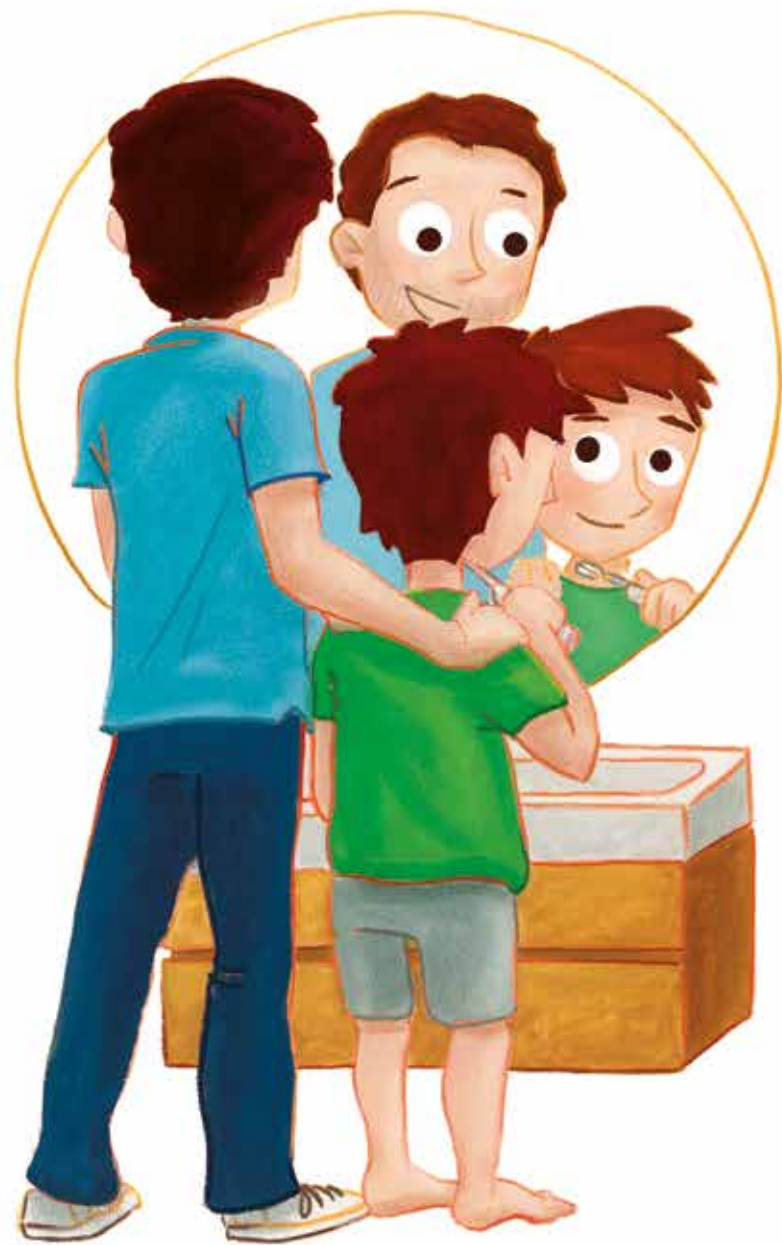

WAT ER GEBEURD IS

Het huis waarin wij wonen, telt een mens minder. Niet zomaar een mens. Mijn zus, Tinka, komt niet meer bij ons terug. Ze is verhuisd naar een kamer in de stad waar ze studeert.

Mijn grote zus. De meest aanwezige van ons allemaal. 'Tinka telt voor twee,' grapte paps soms, als ze luidruchtig was.

Tinka telt voor twee. Ik zal haar dubbel missen.

EIND VAN DE WERELD

‘Er zijn ergere dingen in het leven,’ vervolgt paps. ‘Het is niet het eind van de wereld. Niet van jouw wereld en niet van deze wereld. We zijn zo bij jouw zus als het moet.’

‘Het moet niet, dat is het net. Het gaat om de momenten dat het niet moet, maar wel kan. En het kan niet meer zoals het ging.’

‘Ooit was jij een klein monstertje, dat in de box lag te huilen en niet anders kon dan slapen, eten of je luier vullen. Tot er een moment aanbrak waarop je rechtop kon zitten. En nog later leerde je lopen, praten en op het potje gaan.’ Paps zucht. ‘Verandering is niet alleen goed, het hoort bij het leven. Stel je voor dat alles altijd bij het oude bleef. Dan droegen we allemaal nog luiers!’

Ik weet dat paps gelijk heeft. Ik weet ook dat paps weet hoeveel moeite het me kost om met veranderingen om te gaan. Kleine of grote.

SOMS IS VERANDERING GOED

‘Soms is verandering goed,’ zegt paps.

Ik sta met een mond vol tandpasta bij de wasbak. Paps staat achter mij. Zijn handen liggen op mijn schouders. We kijken elkaar via de spiegel aan. Het spiegelbeeld maakt ons gezicht anders. Ik moet ervan lachen.

Als ik klaar ben, geef ik paps een witte tandpastazoet.

‘Mooie verandering,’ lach ik. Het lachen gaat over in huilen.

Paps veegt de witte vlek van zijn wang en draait mij naar zich toe.

‘Kom,’ zegt hij.

